

Chorobná zvědavost... Právě tak by bylo možno pojmenovat jeden z vůbec nejstarších zlovyků lidstva. Již od prvních cestovatelů, kteří ze Starého kontinentu cestovali na Dálný východ. Nehnala je kupředu pouze vidina zisku, ale i touha zjistit, co je za kopcem, který je za lesem... Co je za řekou, která je za kopcem... A když už na zemi nebylo co bádát, člověk se pokusil najít cestu novou. Cestu, která by mu otevřela doposud známý svět do nevídaných rozměrů a možností. Už se asi nikdy nezjistí, kdo s touto myšlenkou přišel jako první; jisté je jen to, že se o to pokoušeli i nacisté za druhé světové války. Tentokrát však ne s úmyslem světáctví, nýbrž ovládnutím i přilehlých paralelních světů.

A potom, jednoho dne skončilo období hrůzovlády a skončila druhá světová válka. Drancování poražené země bylo jenom tečkou za smutnou epochou lidstva. Mnohé země si tak vlastně vzali jenom to, co jim po právu náleželo již před válkou... Ať už se jednalo o Jantarovou komnatu z Ruska, nebo špionážní dokumenty. A že se mezi ně občas připletla i nějaká ta původní relikvie, nebo dokument... To šlo brát celkem jako nucené zlo. A tak se i stalo, že z říšského Německa byl převezen i projekt, kterému se mezi zasvěcenými říkalo Calypso.

Washington DC / 15-07-2016 / 07:55

Norman byl celkem obyčejný afroameričan střední třídy. Do práce jezdil denně rodinným Volvem z domku přiděleného ocelárnou, kde pracoval jako slévač. Žena Anna a jeho malá dcera zaručovaly nejen idylku rodinného krbu, ale pomáhaly Normanovi uniknout před každodenní lži... O roku 2016 se dalo říci, že to byla zlatá éra lidského rozumu. Celosvětově se nedalo říci, že by někomu vadilo, když si Norman vzal bílou ženu.

„Pro Krista...! Zaspal jsem! Nenapadá tě, kdo si tak asi mohl hrát s mým budíkem?“ budil ráno Annu Norman a rychle se soukal do kalhot.

„Nekřič. Malá ještě spí...“

„Promiň. Už musím letět. Ta večere dnes v sedm platí?“

„Hmm. Kam chceš jít?“

„Říkal jsem si, že bychom mohli zajít k Harrymu.“

„V sedm. Ani o minutu později. Tento den pro nás oba hodně znamená. Na to jsi doufám nezapomenul.“

„O nic se neboj. V sedm tady budu jako na koni. Už musím. Dávno jsem měl být na pracovišti.“ Norman na sebe hodil koženou bundu a zavřel za sebou dveře. Bylo všední ráno jako každé jiné. Jenom slunce bylo o něco výše, než obvykle. Naproti domku se rozprostíralo veliké nákupní středisko, které zaručovalo zdejším obyvatelům trvalý přísun potravin. Před nákupním střediskem zrovna nafukovali něco, co vypadalo jako vzducholod', na které psali „Dlouhodobě nízké ceny“. Norman si pomyslel něco o absurditě dnešních reklam a sjel z chodníčku u domu. O tři bloky dále zaparkoval na zapadlém parkovišti a nastoupil do limuzíny, která tu na něj už dlouho čekala.

„Dnes jste si dal na čas pane Normane. Ze střediska už dvakrát volali, jestli jste se neozval. Prý mají obavy jestli jste nedostal strach nebo tak něco.“

„Strach? Ani ne. Tím nechci říct, že bych to nechtěl mít za sebou. To ne... Objednal jste ty květiny pro manželku?“

„V devět je přivezou na středisko i s tím náhrdelníkem.“ Limuzína kličkovala ulicemi, až nakonec zahrnula k ocelárně. „Jsme tady pane Normane. Kdy se pro Vás mám stavit?“

„Dnes okolo šesté. Budu mít dost na spěch.“ Norman vystoupil z limuzíny a vešel chodbou do budovy ocelárny.

„Á. Tady jste Normane. Už jsme se báli, že to nestihnete.“

„Nesmysl. Něco takového bych si nenechal ujít. Poslyšte. Potřeboval bych prověřit modrou dodávku se značkou SWX/1189.“

„Dobře. Hned to někomu zadám.“

„Co dárek? Už ho přivezli?“

„Jo. Všechno máte uložené v šatně. Teď si ale pospěšte. Doufám, že Vám nemusím opakovat, co všechno by nás to stálo, kdybychom prošvihli dnešní termín...“

„Já vím. Končí nám státní dotace. Jestli se to nepovede dnes, můžeme to nadobro zabalit.“

„Jděte se převléct Normane. O půl jedenácté chci začít. Máme naplánováno ještě sedmnáct pokusů, než nám to tady zavřou.“

„Ale profesore. Nebud'te zase takový pesimista...“

„Abych nezapomenul. Skočte si ještě na krevní testy. Z ředitelství mají obavy, jestli nejste s těmi radioaktivními látkami moc často v kontaktu. Ujistil jsem je sice, že nemusí mít strach, že měření radiace nic neukázalo. Ale oni že prý ještě zkontrolují krev. Alespoň jednou bych si přál dělat svou práci, aby mi do ní nestrkali prsty ty byrokratické bestie.“

„To mi povídejte...“ Norman odemkl zámek na dveřích od šatny. Na kovové skříni visela na ramínku čistá oranžová kombinéza. Boční chodbou se vydal na ošetřovnu, kde mu odebrali vzorek krve a on se mohl opět vrátit do hlavní místnosti, kde na něj čekal profesor.

„Takže připraven?“ zeptal se profesor Normana, když sjížděli výtahem do hluboké šachty.

„Snad ano. Tady ale člověk nikdy neví... Chtěl bych být dnes do sedmi doma.“

„Proč?“

„Máme s Annou výročí.“

„To tě pustí? Zrovna dneska?“

„Stejně jako jindy.“

„Můj Bože... ty jsi jí to neřekl...“

„Neřekl co?“

„Že jsi ve státních službách a pracuješ pro výzkum.“

„Nechci ji do toho zbytečně zatahovat. Krom toho je to přeci tajné.“

„Ale nejbližším příbuzným to přece říct smíš...“

„Zbytečně by se o mne báli. Dokážu si Annu představit celkem dobře. Kdyby se dozvěděla, co tady dělám, už nikdy by mne nepustila ani na zahradu. Dokonce chce, abych opustil to místo slévače...“

„To se samozřejmě také může stát, pokud nám to dnes nevyjde.“ Výtah sebou škubnul a kovové posuvné dveře se otevřely. „Sem se podepiš.“ Podával profesor Normanovi desky, které s celou dobu držel v ruce. „Takže se do toho dáme. Máme toho dneska celkem hodně, tak sebou hodíme. Všichni na svých místech? Normane, byl bys tak laskav?“

Norman kývnul. Za ty měsíce, co konal den co den takřka to samé už mohl jít na svoje místo takřka poslepu. Patnáct schodů nahoru, na kovové plošině se otočit doprava, dvacet kroků rovně, otočit se doleva, otevřít tlusté pancéřové dveře na závitový zámek, vejít do kovové buňky a dveře za sebou opět zavřít. Mnohdy takto strávil i několik hodin denně a kovová místnost mu stále více připomínala trezor, než drahý přístroj. Na levé straně trezoru se rozsvítil monitor. „Jste připraven Normane?“

„Jo, moment.“ Norman si sednul na důvěrně známé křeslo a zapnul si pásy. „Spust'te to.“ Z monitoru zmizel profesorův obličej, který nahradily veliká červená číslíčka, které pozvolna odpočítávali k nule.

„Tři-dva-jedna-nula. Systém Calypso startuje instanci číslo 2698...“ Normana zaslepilo bílé světlo. V uších mu začalo hučet a celá kovová buňka se otřásla.

„Normane. Jste naživu?“

„Jo. Jak to vypadá?“

„Zase nic...“ Smutně si oddychnul profesor. „Dáme si krátkou pauzu a potom to zopakujeme.“

Chvilí, která byla Normanovi věnovaná, aby se nadýchal čerstvého vzduchu a zbavil se odporného hukotu v uších se opakovala ještě dvanáctkrát.

„Normane. Máme posledních pět pokusů. Potom tady končíme. Víte. Říkal jsem si... Pokud je člověk schopen vnímat věci běžně trojrozměrně a čtvrtý rozměr potom znamená čas..., logicky musíme dojít k názoru, že prostor je pátý rozměr. Já nevím... Co když jsme se celé ty měsíce honily za přeludem... Co když jsme se mýlili. Co když se mýlili už vědci za druhé světové války... Co potom?“

„Potom byla naše práce zbytečná a Vás nečeká Nobelova cena profesore.“

Profesor se sarkasticky usmál a otřel si čelo dlaní. „Zkusím zvýšit rezonanční frekvenci. Stejně už nemáme co ztratit. Kolik je?“

„16:50“

„No. Nejvyšší čas začít. V šest nám to sem přijdou zavřít.“

Znovu šel Norman dobře známou cestou ke svému křeslu, kde se připoutal a poslouchal pronikavý ženský hlas, který signalizoval odpočítávání. „Tři-dva-jedna-nula Systém Calypso startuje instanci číslo 2711...“

Normana opět zaslepilo bílé světlo, které se však nyní začalo rozplývat a jako kontrast se začaly rýsovat nejrůznější objekty. V první chvíli Normana napadlo, že se někde stala chyba a že je teď nejspíše mrtvý. Když si pak ale uvědomil, že malým okýnkem vidí neznámé krajiny a tvory, došel k jedinému názoru... Je v jiné dimenzi. To, o co se celá desetiletí pokoušeli lidé se nyní naplnilo, -a on je ten první, komu se něco takového mohlo poštěstit. Kovová kabina sebou začala znovu třást. Proto se Norman raději opět připoutal. „Tak projekt přece jenom neskončí.“ Říkal si v duchu,

zatímco se vracel. V hale na něj však nečekaly žádné ovace ani gratulace. Norman otevřel zevnitř buňku a vyšel ven na kovovou plošinu. Hala byla prázdná. Na zemi se válelo několik papírů. Podíval se na hodinky. Ukazovaly 22:15. „Ale ne...! Anna bude šíleně zuřit.“ Říkal si Norman, zatímco procházel prázdnou halou a hledal někoho, kdo tu případně ještě zůstal. Teprve potom si uvědomil, že halu měli přijít zavřít v šest večer. Tak kde byl musel čas zřejmě plynout mnohem rychleji, než tady... „Ještě že nevypnuly elektřinu...“ pomyslel si Norman, když stoupal výtahem zpět na povrch. Před budovou, jak ostatně očekával nebyl nikdo, kdo by ho odvezl domů. Co naplat. Norman se vydal domů po svých. Pozdě si uvědomil, že se mohl alespoň převléct a vzít dary pro Anne.

Další nemilé překvapení čekalo na Normana na odlehlém parkovišti, kde měl prve zaparkované auto. Klíče s sebou sice neměl, i tak by mu ale byly na nic. Žádné auto tu nestálo. „Hej... Vy tam. Počkejte!“ křikl na osobu, která šla okolo zdi. „Nevíte tady o autě, které tu stálo dnes dopoledne?“

Osoba zvedla k Normanovi oči. Na chvíli se zarazila, jakoby nevěděla co má v danou situaci udělat. Potom začala křičet a utekla pryč. „Washington je v noci samej blázen.“ Pomyslel si Norman a pokračoval domů po svých. Byl to stejně už jenom kousek. Došel k supermarketu, nad kterým se vznášela vzducholod'. Trochu si ulevil. Už si skoro myslel, že není normální. Naproti supermarketu byl jeho rodinný domek. V obývacím pokoji se ještě svítilo. Norman vzal za kliku, ale bylo zamčeno. Zazvonil tedy.

„Kdo je?“ ozvalo se za dveřmi.

„To jsem já Norman. Promiň Ann. Nějak se mi to dneska protáhlo.“

„Neznám žádného Normana.“

„Nech toho Ann a otevři ty dveře.“

„Vypadněte od těch dveří nebo zavolám policii.“

„Tak tohle bys se mnou udělala? No když myslíš, že přijedou...“ Smutnou pravdou ovšem bylo, že policie byla už dávno na cestě. Policejní auta obklíčili Normana a rázem na něj mířilo několik desítek zbraní. „Co je? Co se děje?“

„Lehněte si na zem a dejte ruce za hlavu!“ Norman přesně nevěděl o co jim jde, ale poslech je. Někdo se mu zezadu kolenem opřel do zad a nasadil náramky.

„Můžete mi vysvětlit, co jsem udělal?“

„To nám vysvětlíte Vy. Krom toho, že jste porušil zákaz nočního vycházení.“ Norman zaslechl část hlášení, které podával policista do vysílačky... „Zadrželi jsme černocho... Opravdu černocho. Kde? U letiště...“

„U letiště?“ Pomyslel si Norman a pohlednul opět na obchodní centrum. „Doprdele kde to jsem?!“

„V blízkosti letiště.“ Opravdu. Norman v blízkosti letiště byl. Právně z něho odlétaly dvě vzducholodě s červenou vlajkou a křížem na boku.

„Co je za rok?“

„2016... Sakra... Nemyslel jsem si, že ve svém životě ještě někdy potkám černocho...“

„Proč?“

„Protože byli už dávno vyhlazeni.“

„Počkejte... Ale fašismus... Operace Overlord...!“

„Overlord? To bylo tehdy v Normandii to velké spojenecké fiasko, že ano...?“

„Cože? A co se mnou teď bude?“

„Jo... Tak to já nevím. Posledního černocho viděli někdy ve čtyřiašedesátém...“